

VERSEK

ELBESZÉLGETTEM . . .

Elbeszélgettem a zörgő levelekkel,
Tavaszi zefirrel, téli vad szelekkel.
Kiürült fészekkel, szálló vadludakkal,
Kanyargó, elvesző mezei utakkal.

Elbeszélgettem a náddal és a sással,
A hajnali csennel, esti susogással,
Kunyhóval, árokkal, nyárjával, hidakkal,
Fűszállal, bogárral, menekvő vadakkal.

Elbeszélgettem a jalakkal, romokkal,
Kavicsal, sziklával, tengerrel, homokkal,
Innen tudom, hogy míg útját büszkén rójja,
Mily kevés az ember mondanivalója.

Falu Tamás.

A CSÁSZÁRFÜRDŐ KERTJÉBEN.

Tavaszerűje ódon hangulattal
Vegyül el sétaútjai felett;
Egy-egy fantómot szinte diadallal
Támaszt életre az emlékezet.

Itt dédanyáink jártak. Szép leányok
A biedermaier-álmok idején.
Szemök lesütve, szivök messze vágott.
Kezökben nyitott Jósika-regény.

Egy-két platánfa, mely megnőtt azóta,
Jól látta még az arslán-lovagot,
Ki nagy-diszkréten emelt kalpagot,

Mert úgy kezdődött, régi ez a nóta,
A lány elejtett könyvet, legyezőt.
Felvette Ő, és üdvözölte Őt.

Havas István.

HÁRSHEGYI MÁRIA ELŐTT.

Alvó tavába a rengetegnek
A hajnal aranyköve hull,
Gyöngytrillában gyűrűzik, viharzik,
Hahotázik gyönyörű vadul.

Tó fenéken, mint süllyedt Atlantisz
Csodája áll a Mária,
A jóságos anyámarcú asszony,
Karjában Istenke fia.

Távoli síkon rohan a vonat,
S én imádkozom érte,
Kit röpit szíve szép álma elé,
Csalódás, Szent Szűz, ne érje!

Számadó Ernő.